Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος .	» » 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος .	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Εσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος — *Ἐν Ἀθήναις, 13 Αὐγούστου 1916* — *Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 37*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Ἄλλα τρία πτώματα εἶνε τώρα ξαπλωμένα καὶ βάφουν μὲ τὸ αἷμά τους τὴν ἄμμο. Ἕνας μόνο σκύλος ἀπομένει ζωντανός. Πληγωμένος, κάνει ἕνα τεράστιο, ἀπελπισμένο πήδημα καί, ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν μαύρων, πέφτει μπροστὰ στὴν Κολέττα, ποῦ κατατρομαγμένη θέλει νὰ φύγῃ.

Ἀλλὰ δὲν μπορεῖ. Τὸ τρομερὸ θηρίο εἶνε σηκωμένο στὰ πισινά του πόδια καὶ βάζει τὰ μπροστινά του στοὺς ὤμους τῆς μικρῆς, ποῦ κάμπτεται ἀπὸ τὸ βάρος. Λίγο ἀκόμη καὶ τὴν στραγγαλίζει μὲ μιὰ δαγκαματιά. Ἡ Κολέττα αἰσθάνεται τώρα τὴ φλογερὴ πνοὴ τοῦ μελοσσοῦ στὸ πρόσωπό της... Ἀλλὰ ὁ Ἀλβαράδο εἶν' ἐκεῖ καὶ προσέχει. Δὲν ἔχει μαχαῖρι αὐτός, οὔτε θέλει νὰ μεταχειρισθῇ τὸ ρεβόλβερ του, ποῦ ὁ κρότος του θὰ ξυπνοῦσε τοὺς ἀνθρώπους τῆς βίλλας. Πετᾷ λοιπὸν ἀμέσως τὸ ἄχρηστο ὅπλο, ἁρπάζει τὸν σκύλο ἀπὸ τὸ λαιμὸ καί, μὲ ἀπότομο κίνημα, τὸν ἀναποδογυρίζει. Ὁ σκύλος σηκώνεται πάλι καί, αὐτὴ τὴ φορά, πηδᾷ στὸ λαιμὸ τοῦ Ἀλβαράδο. Ἀλλ' αὐτὸς τὸ ἐπερίμενε. Μὲ τὸ δυνατό του χέρι, ἁρπάζει τὸ θηρίο ἀπὸ τὸν λαιμὸ καὶ σφίγγει, σφίγγει ὁλοένα. Τοῦ κάκου ὁ σκύλος, νικημένος, ἀγωνίζεται, προσπαθεῖ νὰ ξεφύγῃ τὸ θανάσιμο ἐκεῖνο σφίξιμο. Ὅταν τὸ χέρι τοῦ Ἀλβαράδο κρατῇ κάτι τί, δὲν τὸ ἀφίνει παρὰ ὅταν θέλῃ αὐτός. Ἀκοῦονται μερικὰ βραχνὰ γρυλλίσματα, ἔπειτα ἕνα μεγάλο, πνιγμένο ἀγκομαχητὸ καὶ ὁ τεράστιος ὄγκος σωριάζεται στὰ πόδια τῆς Κολέττας.

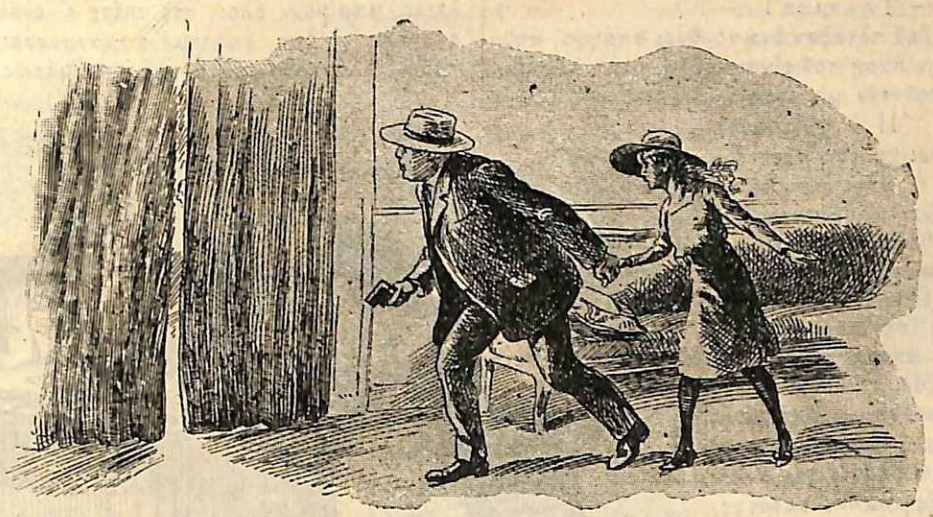

«Κρατῶν ἀπὸ τὸ χέρι τὴν κόρη του, ὁ Βραζιλιανός;...» (Σελ. 294, στ. γ'.)

«Ὅταν τὸ χέρι τοῦ Ἀλβαράδο κρατῇ κάτι τί...» (Σελ. 293, στ. β'.)

Καὶ τὸ τελευταῖο σκυλὶ εἶνε νεκρό. Ὁ δρόμος εἶνε ἀνοικτός! Ὁ κτηματίας στέκεται μιὰ στιγμή, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ὁ θόρυβος τῆς πάλης δὲν ἀκούσθηκε μέσα. Εὐτυχῶς ὁ κῆπος εἶνε μεγάλος. Ὅλα στὸ σπίτι φαίνονται ἥσυχα. Κανένα φῶς, καμμία κίνησις στὰ παράθυρα.

—Ἔμπρός! προστάζει ὁ Βραζιλιανός.

* * *

Τὸ μικρὸ στράτευμα προχωρεῖ, ἕρπει κρυμμένο πίσω ἀπὸ κορμοὺς δένδρων ἢ θάμνων, καὶ φθάνει κοντὰ στὰ κτίρια. Ἐκεῖ χωρίζεται γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὰς διαταγὰς ποῦ ἔλαβεν ἀπὸ πρίν.

Ὁ Ἀνρικέζ, μὲ τέσσαρας μαύρους πηγαίνει νὰ δέσῃ καὶ νὰ φιμώσῃ τὸν θυρωρὸ καὶ τοὺς κηπουρούς. Ὁ Ἀλβαράδο θάρχιζε τὴν ἔφοδο κατὰ τοῦ κεντρικοῦ κτιρίου, μόλις ἐτελείωνε ἡ προπαρασκευαστικὴ αὐτὴ ἐργασία στὰ οἰκήματα τῆς ὑπηρεσίας. Ὁ Ἀνρικὲζ θάναβε καὶ θάσβυνε τρεῖς φορὲς τὸ μικρὸ ἠλεκτρικό του φανάρι.

Πραγματικῶς, ὕστερ' ἀπὸ δέκα λεπτά, τὸ φωτεινὸ αὐτὸ σύνθημα ἐφάνη. Ὁ Ἀλβαράδο μποροῦσε τώρα νὰ κάμῃ τὴ δουλειά του χωρὶς φόβο.

Ἀλλὰ πῶς νὰ μπῇ στὸ κατάκλειστο ἐκεῖνο σπίτι, μὲ τὴς δυνατὲς πόρτες καὶ τὰ σιδερένια παραθυρόφυλλα;

Ἀφοῦ ἐκύτταξε προσεκτικὰ ὅλα τὰ κουφώματα τοῦ ἰσογείου, ὁ κτηματίας σήκωσε τὰ μάτια στὰ παράθυρα τοῦ πρώτου πατώματος. Μιὰ μπαλκονόπορτα μὲ διπλᾶ παντζούρια, ἄφινε νὰ ξεφεύγῃ ἀπὸ μέσα ὀλίγο φῶς. Ὁ Ἀλβαράδος ἔστειλεν ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του ὡς ἀνιχνευτή.

Ὁ μαῦρος αὐτός, βοηθούμενος ἀπὸ τὸν εὐλύγιστο κορμὸ ἑνὸς κισσοῦ, ποῦ ἀκκουμποῦσε στὸν τοῖχο, κατάφερε νὰ σκαρφαλώσῃ ὡς τὸ μπαλκόνι καὶ νὰ διασκελίσῃ τὸ κάγγελο. Χάθηκε μέσα λίγες στιγμὲς κ' ἔπειτα ξαναφάνηκε καὶ εἶπε:

— Τὴ λάμπα!

Τοῦ πέταξαν ἕνα κουβάρι σπάγγο, ποῦ στὴν ἄκρη τοῦ εἶχαν δέσῃ μιὰ λυχνία Μποῦνσεν μὲ φυσητῆρα. Ἡ λυχνία αὐτὴ κάνει φλόγα τόσο δυνατή, ὥστε μπορεῖ νὰ λυώσῃ κάθε μέταλλο, Καθὼς βλέπετε, ὁ Βραζιλιανὸς εἶχε πάρῃ ὅλα του τὰ μέτρα. γιὰ τὴν τολμηρὴ αὐτὴ ἐκστρατείαν.

Μὲ τὴ λυχνία τοῦ Μποῦνσεν, ὁ μαῦρος κατώρθωσε νὰ λυώσῃ τὰ σιδηρικὰ τῆς κλειστῆς μπαλκονοπορτας, ὅπου ἐχρειάζετο, καὶ νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Τότε φάνηκε πάλι καὶ τοὺς ἔκαμε νεῦμα ὅτι μποροῦσαν νὰ ναιβοῦν.

Ὁ Ἀλβαράδο, κατευχαριστημένος, εἶπε στὴν Κολέττα:

— Βλέπεις τώρα, μικρή, πῶς μπαίνει κανεὶς σ' ἕνα σπίτι ὅταν δὲν εἶνε προσκαλεσμένος;

— Βλέπω, ἀποκρίθηκε ἤτυχα ἡ Κολέττα. Ἀλλὰ τί περιμένοιμε τώρα; Ἐμπρὸς λοιπόν!

Ὁ Ἀλβαράδο ἔνευσε ς' ἕνα μαῦρο, ποῦ ἔλυσε ἀμέσως τὸ μακρὺ ζωνάρι του καὶ προχώρησε στὴν Κολέττα, γελαστός, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ τὴν προσκαλέσῃ νὰ χορέψουν.

Αὐτὴ κατάλαβε καί, χωρὶς νὰ διστάσῃ, παραδόθηκε στὰ δυνατὰ χέρια τοῦ ὑπηρέτη. Ὁ μαῦρος τότε ἔδεσε τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ ζωναριοῦ στὸ λαιμό του κ' ἐτύλιξε μὲ τὴν ἄλλη τὴ μέση τῆς Κολέττας. Ὕστερα, μὲ μιὰ εὐκινησία κ' ἐπιτηδειότητα θαυμαστή, ἄρχισε νὰ σκαρφαλώνῃ στὸν τοῖχο μὲ τὸ πολύτιμο φορτίο του. Κ' ἐνῷ αὐτὸς ἀνέβαινε, βοηθούμενος ἀπὸ τὸν κισσὸ καὶ ἀπὸ τὴς ἀνωμαλίες τῆς προσόψεως, οἱ ἄλλοι ἦταν ἀραδιασμένοι ἀπὸ κάτω, ἕτοιμοι νὰ πιάσουν τὴν Κολέττα, ἂν συνέβαινε κανὲν ἀπευκταῖο.

Ἀλλὰ δὲν συνέβη τίποτε. Ἡ Κολέττα πατεῖ τώρα θριαμβευτικὰ στὸ μπαλκόνι, ποῦ φωτίζεται ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴ μπαλκονόπορτα. Ἀπὸ τὴ χαρά της, φιλεῖ τὸν πιστὸ μαῦρο ποῦ τὴν ἀνέβασε τόσο καλὰ, καὶ στὰ δυὸ μάγουλα. Κ' ἐνῷ ἡ μικρὴ Παριζιάνα φανερώνει ἔτσι τὴν εὐγνωμοσύνη της κ' ἐνθουσιάζει ὅλους τοὺς μαύρους, ὁ Ἀλβαράδο, μὲ ὅσους ἐπρόκειτο νὰ τὸν ἀκολουθήσουν, ἀναβαίνει καὶ αὐτὸς 'στὸ μπαλκόνι.

***

Ἀπὸ τὴν πόρτα μὲ τὴς λυωμένες θηλειὲς, μπαίνουν ὅλοι στὸ σπίτι κ' εὑρίσκονται ς' ἕνα φωτισμένο μακρυνάρι, ποῦ ὁ Ἀλβαράδο τὸ ἀναγνωρίζει ἀμέσως.

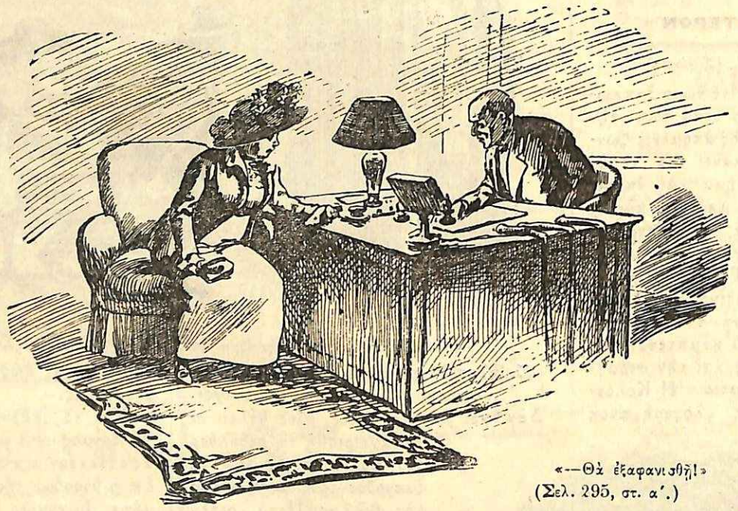

«—Θὰ ἐξαφανισθῇ!»
(Σελ. 295, στ. α'.)

Εἶνε ὁ διάδρομος ποῦ ὁδηγεῖ στὸ γραφεῖο τοῦ κ. διευθυντοῦ. Νὰ ἀπέναντι ἡ πόρτα!

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴ ποῦ ξεκινοῦσαν γιὰ νὰ πᾶνε ὡς ἐκεῖ, ἀκούονται βήματα κ' ἕνας νοσοκόμος, νυκτοφύλακας, παρουσιάζεται στὴ σκάλα.

Ὁ Τὼμ τὸν περίμενε. Καὶ πρὶν προφθάσῃ ὁ ἄνθρωπος νὰ φωνάξῃ, σαστισμένος μπροστὰ στὸ ἀπρόοπτο θέαμα ποῦ ἔβλεπε, ὁ γίγαντας τὸν ἁρπάζει, τοῦ περνᾷ ἄψε-σβύσε ἕνα φίμωτρο στὸ στόμα καὶ τοῦ δένει χέρια καὶ πόδια. Ἔπειτα τὸν κλωτσᾷ πρὸς τὸν τοῖχο καὶ ψιθυρίζει:

—Ἕνας λιγώτερο!

Τὰ ἴδια ἔπαθαν ἄλλοι τρεῖς νοσοκόμοι, ποῦ φύλαγαν ἐκείνη τὴ νύκτα τὸ κατάστημα.

Ἐντωμεταξὺ ἡ Κολέττα, ποῦ ἤθελε κι' αὐτὴ νὰ φανῇ χρήσιμη, ἐπροχώρησε ὡς τὴν πόρτα τοῦ γραφείου κ' ἔβαλε ταυτί της νάκούσῃ τί ἐγίνετο μέσα.

—Ὤ, ὤ! ἔκαμε σὲ λίγο, καλοῦσα τὸν πατέρα της· δὲν κοιμᾶται.

Ὁ Ἀλβαράδο ἐπλησίασε καί, σιγὰ-σιγά, ἡ Κολέττα τοῦ εἶπε:

—Δὲν εἶνε μονάχος. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχει μέσα κάποια κυρία... Δὲν ἐννοῶ τί λένε, τὸ αὐτί μου ὅμως ἐπῆρε τόνομα τοῦ φίλου μου, τοῦ Ἐρρίκου Δαλλινύ... Γι' αὐτὸν μιλοῦν.

—Καλά, ἔκαμε ὁ Ἀλβαράδο, σὲ λίγο θὰ βεβαιωθοῦμε.

Ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ ἀπογεύματος, ὁ Βραζιλιανὸς ἐνθυμεῖτο καλά, ὅτι τὸ γραφεῖο τοῦ κ. διευθυντοῦ, ἀπὸ τὸ παρακείμενο δωμάτιο, ποῦ ἦταν βιβλιοθήκη, ἐχωρίζετο ἁπλῶς με μιὰ πορτιέρα ἀπὸ χονδρὸ ὕφασμα. Καὶ ἀφοῦ ἡ ὁμιλίες ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ γραφεῖο, ἐσκέφθη ὅτι μποροῦσε νὰ μπῇ στὴ βιβλιοθήκη.

Εὐτυχῶς ποῦ καὶ ἡ βιβλιοθήκη εἶχε πόρτα στὸ διάδρομο καὶ — τί χαρά! — ἡ πόρτα αὐτὴ δὲν ἦταν κλειδωμένη. Μὲ προφύλαξι λοιπὸν ὁ κτηματίας ἔστριψε τὸ χερουλὶ κι' ἔνευσε στὴν Κολέττα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Τοὺς ἀνθρώπους του τοὺς ἄφισε στὸ διάδρομο, μὲ τὴ διαταγὴ νὰ τρέξουν μόλις τοὺς ἐφώναζε.

Κρατῶν ἀπὸ τὸ χέρι τὴν κόρη του, ὁ Βραζιλιανὸς μπῆκε σιγὰ-σιγὰ στὴ βιβλιοθήκη, ποῦ ἦταν σκοτεινή. Ἀλλ' ἀπὸ τὴ μισοσηκωμένη πορτιέρα, ἐφαίνετο τὸ γραφεῖο φωτισμένο. Ἔτσι μποροῦσε νὰ βλέπῃ καὶ νάκούῃ ὅ,τι ἐγίνετο κ' ἐλέγετο ἐκεῖ - μέσα.

Πλησιάσας μὲ μεγάλες προφυλάξεις, ὁ Ἀλβαράδο ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ κ. Περὲζ ὁμιλοῦσε μὲ μιὰ κυρία, ποῦ ἐφαίνετο ὅτι τοῦ ζητοῦσε κάποια χάρι.

Ἂς ποῦμε ἀμέσως ποιὰ ἦταν ἡ κυρία αὐτή. Ἦταν ἡ χονδρὴ Πεπίτα, ἡ δῆθεν ἀρραβωνιαστικιὰ τοῦ Ἀγκλάς.

Τί ἐγύρευε τέτοια ὥρα στὸ γραφεῖο τοῦ Περέζ;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Σὰν κατακτητής.

«—Ὥστε λοιπόν, δεσποινὶς Πεπίτα, ἔρχεσθε νὰ μοῦ ζητήσετε νὰ κάμω ἕνα ἔγκλημα;

«—Δὲν φταίω ἐγώ, κύριε Περέζ. Ἐγὼ διαβιβάζω ἁπλῶς τὴν πρότασι ποῦ μ' ἐπεφόρτισαν νὰ σᾶς κάμω καὶ σᾶς ἐγγυῶμαι, ὅτι ἂν δεχθῆτε, δὲν φοβᾶσθε νὰ πάθετε τίποτα.

«—Φυσικά, γιατὶ τότε θὰ ἦσθε συνένοχός μου. Καὶ ὅταν ἔχω συνένοχο τὴν ἀνεψιὰ τοῦ γερουσιαστοῦ Κομπαράδο, δὲν διατρέχω κανένα κίνδυνο.

«—Βλέπετε λοιπὸν πόσο εἶνε εὔκολο νὰ κάμετε αὐτὸ ποῦ σᾶς ζητεῖ ὁ ἀρραβωνιαστικός μου, ὁ κ. Ἀγκλάς; Ἔπειτα, σᾶς συμφέρει πολύ. Θὰ ὠφεληθῆτε σημαντικά.

«—Ἔτσι, λέτε;

«—Βεβαιότατα. Καὶ δὲν εἶνε ἡ πρώτη τέτοια δουλειὰ ποῦ κάνετε. Ὁ θεῖός μου μοῦ εἶπε τὴν ἱστορία τοῦ γέρου Ἰβανὲζ ντὰ Κώστα...

«—Σιγά! σᾶς παρακαλῶ!.. Περιττὸ νὰ μοῦ θυμίζετε, ὅτι ὁ θεῖός σας μ' ἔχει στὰ χέρια του. Ναί, εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ κάνω ὅ,τι μοῦ ζητεῖ...

«—Λοιπόν, σύμφωνοι! Ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται. Ὁ ἀρραβωνιαστικός μου ἐπιθυμεῖ νὰπαλλαχθῇ ἀπὸ τὸν μικρὸ Ἐρρῖκο Δαλλινύ, σὲ τέσσερες, τὸ πολὺ σὲ πέντε ἡμέρες. Κ' ἐγὼ ἡ ἴδια ἐπιθυμῶ νὰ γίνῃ αὐτὸ ὅσο μπορεῖ πιὸ γρήγορα, γιατὶ ὁ κ. Ἀγκλὰς θὰ μὲ πάρῃ, μόλις ἐξαφανισθῇ αὐτὸ τὸ παιδί, ποῦ εἶνε, ὡς φαίνεται, ἐχθρός του ἐπικίνδυνος.

«—Καλά... Θὰ ἐξαφανισθῇ...

«—Καὶ τὴν ἡμέρα ποῦ θὰ στείλετε στὸν κ. Ἀγκλὰς τὸ πιστοποιητικὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἐρρίκου Δαλλινύ, τὴν ἴδια ἡμέρα θὰ λάβετε ἕνα τσὲκ ἀπὸ δέκα κουΐτις ρέϊς. Ἔ, δὲν εἶνε λίγα! Γιὰ συλλογισθῆτε!..

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΠΟΙΟΣ φίλος μας ἐπρότεινεν 'ς τὴ Διάπλασι νὰ κάμῃ κ' ἕνα Διαγωνισμὸν Κρυπτογραφίας. Νὰ σᾶς δώσῃ δηλαδὴ ἕνα κείμενο γραμμένο κρυπτογραφικῶς καὶ νὰ σᾶς ἀφίσῃ νὰ βρῆτε μόνοι σας τὸ κλειδὶ καὶ νὰ τὸ διαβάσετε. Καθὼς εἴδατε, ἡ Διάπλασις βρῆκε καλὴ τὴν ἰδέα καὶ τὴν μελετᾷ. Κ' ἐγώ, μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία, καὶ μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅτι θὰ βρεθῆτε σὲ λίγο ἀναγκασμένοι—ἀπὸ τὸ ἴδιο σας τὸ φιλότιμο, ἐννοῶ,—νὰ διαβάσετε ἕνα κρυπτογράφημα, θὰ σᾶς πῶ σήμερα μερικὰ γι' αὐτὴ τὴ... πνευματικὴ ἄσκησι.

Λύνεται, διαβάζεται εὔκολα ἕνα κρυπτογράφημα; Ὅταν ξέρῃ κανεὶς τὸ κλειδί, εὐκολώτατα. Ὅσοι ἀλληλογραφοῦν κρυπτογραφικῶς,—πρᾶγμα ποῦ συνετιθίζεται πολύ, καθὼς ξέρετε, καὶ στὴν ἐπίσημη καὶ στὴν ἰδιωτικὴ ζωή,—πρῶτα-πρῶτα δίνουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τὸ κλειδί. Κ' ἐπειδὴ τὰ κρυπτογραφήματα αὐτὰ εἶνε πολύπλοκα, γιὰ νὰ μὴ μπορεῖ νὰ τὰ διαβάζῃ ὁ καθένας, ὅσοι ἀλληλογραφοῦν ἔτσι, ἔχουν καὶ βιβλία, «κρυπτογραφικὰ λεξικὰ» ποῦ τοὺς βοηθοῦν. Ὅσο γιὰ τὰ κρυπτογραφικὰ τῆς Διαπλάσεως, λύνονται πολὺ εὔκολα ἐπειδὴ τὸ κλειδὶ τὸ ξέρετε ἢ τὸ μαντεύετε, γιατ' εἶνε ἁπλούστατο: Τὰ γράμματα μιᾶς λέξεως παίρνουν αὔξοντα ἀριθμὸ καὶ κάθε ποῦ ἐπαναλαμβάνεται ἕνα γράμμα, στὴν ἰδία ἢ στὶς ἄλλες λέξεις, γράφεται μὲ τὸν ἀριθμό του.

Ναί, ἀλλὰ ὅταν δὲν ξέρῃ κανεὶς τὸ κλειδί; Ὅταν ὑπάρχῃ ἕνα ὁλωσδιόλου ἰδιαίτερο συνθηματικὸ ἀλφάβητο; Ὅταν συμφωνήσουμε, παραδείγματος χάριν, οἱ δυὸ μας, νὰ γράφωμε ἀντὶ ἑνὸς γράμματος τὸ προηγούμενό του (ω ἀντὶ α, α ἀντὶ β, β ἀντὶ γ κτλ.) κ' ἕνας τρίτος ἰδῇ ἔξαφνα γραμμένη τὴ λέξι «Γθωοκωρθρ», θὰ καταλάβῃ ποτὲ ὅτι αὐτὸ λέγει «Διάπλασις», ἂν δὲν ξέρῃ τὴ συμφωνία μας; Καὶ σημειώσατε, ὅτι τὰ κλειδιὰ τῶν κρυπτογραφημάτων δὲν εἶνε ἔτσι ἁπλᾶ. Οὔτε τὰ προηγούμενα γράμματα βάζουν, οὔτε τὰ ἑπόμενα, οὔτε τοὺς ἀντιστοίχους ἀριθμούς, (1 ἀντὶ α, 2 ἀντὶ β, 3 ἀντὶ γ κτλ.) οὔτε τοὺς ἀντιστοίχους ἀριθμοὺς ἀνάποδα (1 ἀντὶ ω, 2 ἀντὶ ψ, 3 ἀντὶ χ, κτλ.) Αὐτὰ τὰ κλειδιὰ τὰ ξέρει ὁ καθένας καὶ τὰ μαντεύει. Εἶνε παιδιάτικα. Μεταχειρίζονται λοιπὸν ἄλλα συνθηματικὰ ἀλφάβητα, πολυπλοκώτατα, ἀφάνταστα. Νὰ σᾶς φέρω ἕνα παράδειγμα, γιὰ νὰ ἰδῆτε ὡς ποῦ φθάνει... ἡ πονηριά. Οἱ ἀλληλογραφοῦντες ἔχουν ἀπὸ ἕνα ἀντίτυπο τοῦ ἴδιου βιβλίου, ὁποιουδήποτε. Ὁ ἕνας λοιπὸν γράφει:

β, ιε, 250, 40, ζ, 86, 360, ψ, 120.

Ὁ ἄλλος ψάχνει τὸ βιβλίο καὶ βλέπει ὅτι ἡ β' σελὶς τοῦ προλόγου, ἀρχίζει ἀπὸ τὸ γράμμα Δ' ἡ ιε' ἀπὸ τὸ γράμμα ι, ἡ σελὶς 250 ἀπὸ τὸ γράμμα Α, καὶ ἔτσι σχηματίζει τὴν λέξιν Διάπλασις. Ἐδῶ βλέπετε, ὅτι τὸ ἴδιον γράμμα, τὸ Ι παραδείγματος χάριν, πότε παριστάνεται ὡς ιε καὶ πότε ὡς ψ' ἐπίσης τὸ Σ, πότε ὡς 360 καὶ πότε ὡς 120. Διότι, φυσικά, πολλαὶ καὶ διάφοροι σελίδες τοῦ κοινοῦ βιβλίου ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ ἴδιον γράμμα καὶ ὁ γράφων εἰμπορεῖ νὰ μεταχειρισθῇ ὁποια θέλῃ. Κοπιασε λοιπὸν σὺ νὰ λύσῃς ἕνα τέτοιο κρυπτογράφημα, ὅταν δὲν ξέρῃς τὴ συμφωνία καὶ ὅταν δὲν ἔχῃς τὸ βιβλίο, ποῦ μεταχειρίσθηκαν οἱ δυό τους!

Καὶ ὅμως ἰσχυρίζονται, ὅτι δὲν ὑπάρχει Κρυπτογράφημα, ὅσο δύσκολο, ὅσο πονηρὸ καὶ ἂν εἶνε, ποῦ νὰ μὴν μπορῇ νὰ τὸ διαβάσῃ ἕνας σοφὸς ἄνθρωπος μὲ μιὰ μεγάλη ὑπομονή. Γιατὶ ἂν δὲν ξέρῃ τὸ κλειδί, πάντα θὰ ξέρῃ μερικὰ ἄλλα πράγματα: τὴν γλῶσσα τῶν ἀλληλογραφούντων. τὴς σχέσεις ποῦ τοὺς δένουν, τὴν ὑπόθεσι ποῦ ἔχουν μεταξύ τους, τὴν περίστασι ποῦ ἐπροκάλεσε τὴν ἀλληλογραφία κτλ. κτλ. Ἀπ' ὅλ' αὐτά, μιὰ λέξι νὰ μαντεύσῃ. βρῆκε τὸ κλειδὶ καὶ τὴς μάντευσε ὅλες. Ὅταν μάλιστα κάθε γράμμα παρουσιάζεται μὲ τὴν ἴδια παράστασι, μὲ τὸ ἴδιο σχῆμα, μὲ τὸ ἴδιο ψηφίο, τὸ διάβασμα γιὰ τὸν ὑπομονητικὸ σοφὸ, εἶνε εὐκολώτατο. Ὑπάρχουν πολλοὶ γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι τρόποι, ποῦ διαβάζονται τὰ κρυπτογραφικὰ χωρὶς κλειδί, καὶ θὰ σᾶς ἀναφέρω ἐκεῖνον ποῦ μεταχειρίζεται ἕνας ἥρως τοῦ Ἔδγαρ Πὸε στὸ περίφημο διήγημά του «Ὁ Χρυσοκάραβος».

Ὅταν ἔχῃ κανεὶς μπροστά του ἕνα κείμενο κρυπτογραφικό, πρέπει πρῶτα -πρῶτα νὰ παρατηρήσῃ, νὰ μετρήσῃ πόσες φορὲς παρουσιάζονται τὰ ἴδια σημεῖα. Λοιπόν, τὸ σημεῖο ποῦ ἐπαναλαμβάνεται τὴς περισσότερες φορές, εἶνε τὸ Ο. Γιατὶ στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, τὸ Ο εἶνε τὸ συχνότερο γράμμα. Ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ ἔρχεται τὸ Α, ὕστερα τὸ Ι, ὕστερα τὸ Π καὶ καθεξῆς. Αὐτὰ μπορεῖ κανεὶς νὰτὰ προσδιορίσῃ, μετρῶντας τὰ ἴδια γράμματο ἑνὸς ἑλληνικοῦ κειμένου καὶ τὰ ἴδια σημεῖα τοῦ κρυπτογραφήματος. Καὶ ὅταν πιὰ θὰ ξέρῃ τὰ κυριώτερα σημεῖα, τὰντικαθιστᾷ μὲ τὰντίστοιχα γράμματα, διαβάζει μερικὲς λέξεις καὶ...ἔχει ἀμέσως τὸ κλειδί.

Δὲν ξέρω τώρα τί εἴδους κρυπτογράφημα θὰ σᾶς δώσῃ ἡ Διάπλασις. Ἀλλ' αὐτὰ σᾶς τὰ εἶπα γενικῶς, γιὰ νὰ τὰ ξέρετε, καὶ πάλι, μπορεῖ καὶ νὰ σᾶς χρησιμεύσουν.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΛΩΝ

ΕΙΣ ΝΕΑΡΟΝ ΗΡΩΑ

[ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ]

Κοντά σου, ἀγαπημένε μου,
κρυφὰ ἡ Πατρίδα στέκει
κι' ἕνα στεφάνι ἀτίμητο
κι' ἀμάραντο σοῦ πλέκει...

Κι' ἐγώ, ἡμανοῦλά σου, ἀγρυπνῶ
Ἂς σὲ γλυκοκοιμίσῃ
τῶν λουλουδιῶν της τὸ ἄρωμα
καὶ τῶν ματιῶν μου ἡ βρύσι...

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

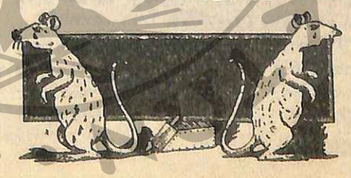

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄. (Συνέχεια).

— Πήγαινε γρήγορα! τοῦ ἐψιθύρισεν ὁ ἐπιστάτης, σπρώχνων αὐτὸν ἐλαφρῶς πρὸς τὸν κύριόν του.

Μειδιῶν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ὁ πρίγκηψ Ἰβανὼφ ἐκτύπησε θωπευτικῶς δυὸ-τρεῖς φορὲς τὸ μάγουλο τοῦ παιδιοῦ, ἐνῷ βαθὺς στεναγμὸς ἀνεδόθη ἀπὸ τὸ στῆθός του.

— Ἔλα τώρα! τοῦ λέγει ἀμέσως ὁ ἐπιστάτης.

Καὶ ὁ Τώνης, σαστισμένος ἀπὸ τὴν βωβὴν αὐτὴν σκηνήν, ἀκολούθησε τὸν γέροντα Ἰβάν, ἐνῷ ὁ πρίγκηψ, ρεμβός, ἐστράφη πάλιν πρὸς τὴν θάλασσαν, ὅπου τὸ πλοῖον, ἐκεῖ-κάτω, ἐχάνετο ὁλονὲν εἰς τοὺς ἰοχρόους ἀτμοὺς τοῦ ὁρίζοντος...

Ὁ μικρὸς μας φίλος συνῆλθε, μόνον ἀφοῦ εὑρέθη ἔξω ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ δωμάτιον.

— Λοιπόν, εἶδες τώρα ὅτι ὁ νέος σου κύριος δὲν εἶνε καὶ τόσο τρομερὸς ἄνθρωπος; τοῦ εἶπεν ὁ Ἰβάν.

— Ἀλήθεια, ἀπεκρίθη ὁ Τώνης· ἀλλὰ τί μελαγχολικὸς καὶ δυστυχὴς ποῦ φαίνεται!

— Ἡ μεγάλες λύπες δύσκολα περνοῦν! ἐψιθύρισεν ὁ ἐπιστάτης, ὁ ὁποῖος ἐπρεπε νὰ λλάξῃ ὁμιλίαν.

Ὁ Τώνης τὸ ἐννόησε καὶ δὲν ἐπέμεινεν. Ἀλλ' ὁπωσδήποτε, ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας διετηρήθη ἡ συγκίνησίς του ἀπὸ τὴν πρώτην του ἐκείνην συνάντησιν μὲ τὸν πρίγκηπα.

Τοῦτο δὲν τὸν ἠμπόδισε νὰ ναλλάδῃ μὲ ζῆλον τὴν νέαν του ἐργασίαν, ἡ ὁποία ἄλλως τε δὲν ἦτον οὔτε δύσκολη οὔτε κουραστική: Ὤφειλε νὰ εὑρίσκεται πάντοτε εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ πρίγκηπος ἢ τοῦ ἐπιστάτου του καὶ νὰ πηγαίνῃ ἔξω ὅπου τὸν ἔστελλαν.

«Σᾶς ἀπαγορεύω νὰ μιλῆτε ἔτσι γιὰ τὸν ἐπιστάτη μας!» εἶπε ὁ Τώνης...» (Σελ. 296, στ. 6΄.)

Ἐξ αἰτίας τοῦ φαιδροῦ καὶ ζωηροῦ χαρακτῆρός του, δὲν ἄργησαν νὰ τὸν συμπαθήσουν ὅλοι οἱ ἄλλοι ὑπηρέται τῆς βίλλας, οἱ ὁποῖοι, ἐκτὸς τοῦ Ἰβάν, ἦσαν Γάλλοι.

Ἐν τούτοις, μεταξὺ αὐτῶν ἦτο κ' ἕνας, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Τώνης, ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν ἠτθάνθη, μεγάλην ἀντιπάθειαν.

Ἦτον ὁ σωφὲρ τοῦ αὐτοκινήτου, Μάριος ὀνόματι, μὲ φυσιογνωμίαν πονηράν, ὕπουλον, μὴ ἐμπνέουσαν τὴν ἐλαχίστην ἐμπιστοσύνην. Ἐπειδὴ ὅμως εἶχε παρουσιάσῃ λαμπρὰ πιστοποιητικά, ὁ Ἰβάν, ὁ ὁποῖος ἐστρατολογοῦσε τὸ ὑπηρετικὸν προσωπικόν, τὸν ἐδέχθη χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ τίποτε ἄλλο.

Κάθε στιγμήν, ὁ Τώνης ἔπιανεν αὐτὸν τὸν Μάριον νὰ ψάχνῃ ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἢ νὰ κρυφακούῃ ὀπίσω ἀπὸ τὰς θύρας. (*) Πολλάκις ἐσυλλογίσθη ἂν δὲν ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήσῃ δι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τὸν γηραιὸν ἐπιστάτην. Ἀλλ' ἂν ὁ ἄνθρωπος τὸ ἔκαμνε χωρὶς κακὸν σκοπόν, ἀπὸ ἁπλῆν περιέργειαν, διατί νὰ τὸν βλάψῃ; Καὶ μὲ τὴν σκέψιν αὐτήν, δὲν τὸν κατήγγελλε.

Ὁπωσδήποτε, ὁ Τώνης ὑπεσχέθη εἰς τὸν ἑαυτόν του νὰ ἔχῃ ὅσῳ τὸ δυνατὸν ὀλιγωτέρας σχέσεις μὲ τὸν σωφὲρ καὶ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, ἐκράτησεν αὐτὴν τὴν ὑπόσχεσιν. Δὲν ἀπηύθυνε τὸν λόγον πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, παρὰ μόνον ὁσάκις τοῦ τὸ ἐπέβαλλεν ἡ ἀνάγκη τῆς ὑπηρεσίας.

Μίαν ἡμέραν ὅμως δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατηθῇ.

Ὅλοι οἱ ὑπηρέται, μαζευμένοι εἰς τὸν θάλαμον τῆς ὑπηρεσίας, ἐξεκαρδίζοντο ἀπὸ τὰ γέλια, τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ Τώνης, ἐπιστρέφων ἀπὸ ἕνα θέλημα τοῦ πρίγκηπος, εἰσῆλθεν αἰφνιδίως κ' ἐπρόφθασε ν' ἀκούσῃ αὐτὸ τὸ κομμάτι ἀπὸ τὴν συνομιλίαν των:

— Ξέρετε λοιπὸν πῶς τὸν λένε τὸν Ἰβὰν σ' ὅλη τὴ γειτονειά; ἠρώτησεν ὁ σωφφέρ.

— Ὄχι! ἀπεκρίθησαν οἱ ἄλλοι.

— Τὸν λένε Μπάρμπα-Φοβητσάρη.

Γενικὸς γέλως ὑπεδέχθη τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια, καὶ ὁ Τώνης τὰ ηὗρε τόσον προσβλητικὰ διὰ τὸν γηραιὸν ἐπιστάτην, ὥστε τὸ αἷμά του ἀνέβη εἰς τὸ κεφάλι.

Ἐπροχώρησε τότε πρὸς τὸν σωφὲρ καὶ τῷ εἶπε, κυττάζων αὐτὸν κατάματα:

— Σᾶς ἀπαγορεύω νὰ μιλῆτε ἔτσι γιὰ τὸν ἐπιστάτη μας, ποῦ εἶνε γέρος καὶ πρέπει νὰ τὸν σεβόμαστε ὅλοι.

Ὁ Τώνης ἐπρόφερεν αὐτὰ τὰ λόγια μὲ τόσον θάρρος καὶ μὲ τόσην σταθερότητα, ὥστε τὰ γέλια, ἕτοιμα νὰ ἐκραγοῦν πάλιν, ἔπαυσαν ἀμέσως.

Μόνον ὁ σωφφέρ, ὁ ὁποῖος ὠχρίασεν ὀλίγον, ἐψιθύρισε μεσ' τὰ δόντια του:

— Ὁρίστ' ἐκεῖ ὁ αὐθάδης! ποῦ ἐννοεῖ νὰ δώσῃ μαθήματα στοὺς μεγαλειτέρους του!

Ὁ μικρός μας φίλος, προσβληθεὶς, ἡτοιμάσθη νὰ παντήσῃ· ἀλλ' ὁ ἀμαξηλάτης καὶ ἡ μαγείρισσα, βλέποντες ὅτι ἠπειλεῖτο καυγᾶς σοβαρός, ἔσπευσαν φρονίμως νὰ λλάξουν τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας.

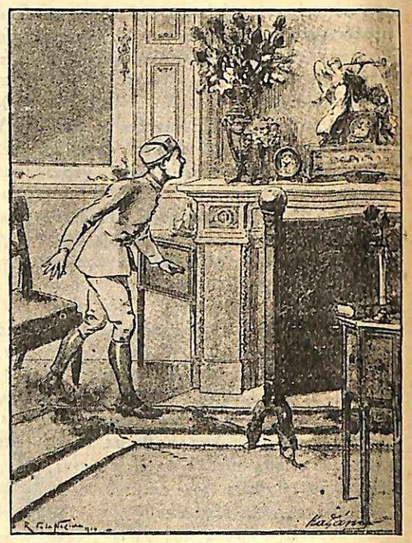

«Εἶχε ἰδῇ τὴν εἰκόνα τῆς Μιμόζας;!» (Σελ. 297.)

Τὸ μικρὸν λοιπὸν ἐπεισόδιον δὲν εἶχε συνεπείας, ὁ σωφὲρ ὅμως δὲν κατεδέχθη τὸ μάθημα ποῦ ἠθέλησε νὰ τοῦ δώσῃ ὁ Τώνης καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, κάθε φορὰν ποῦ τὸν συναντοῦσε, δὲν παρέλειπε νὰ τῷ ρίπτῃ βλέμμα μίσους καὶ ἀπειλῆς.

Εὐτυχῶς δι' αὐτόν, ὁ Τώνης δὲν ἦτο δειλὸς καὶ κάθε φορὰν ποῦ ἔβλεπε καὶ αὐτὸς τὸν σωφφέρ, ἐκορδώνετο καὶ τὸν ἐκύτταζεν ἀτενῶς διὰ νὰ τοῦ δείξῃ ὅτι δὲν τὸν φοβᾶται.

Διὰ νὰ εἴπωμεν ὅμως τὴν ἀλήθειαν, ἂν ὁ Τώνης ἔκαμε πολὺ καλὰ νὰ ὑπεπασπισθῇ τὸν γέροντα ἐπιστάτην, καὶ ὁ σωφφὲρ ἐξ ἄλλου δὲν εἶχε πολὺ ἄδικον νὰ εἰρωνευθῇ τὴν δειλίαν του, διότι εἰς ὅλην ἐκείνην τὴν συνοικίαν, καὶ ἴσως εἰς ὅλην τὴν πόλιν, δὲν ὑπῆρχεν ἄνθρωπος πιὸ φοβητσάρης ἀπὸ τὸν ἀγαθὸν καὶ τίμιον αὐτὸν Ἰβάν.

Παρῆλθον οὕτω πολλαὶ ἑβδομάδες, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων ὁ Τώνης προσεπάθει νὰ ἐκτελῇ τὴν ὑπηρεσίαν του ὅσον ἠμποροῦσε καλλίτερα. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ συλλογίζεται κάθε στιγμὴν τοὺς γονεῖς του καὶ τὴν μικρὰν χαριτωμένην Μιμόζαν, οἱ ὁποῖοι, ἐκεῖ-πέρα, εἰς τὴν καλύβην τοῦ Σαὶν-Μαξίμ, θὰ ἐστενοχωροῦντο τόσον διὰ τὴν ἀπουσίαν του.

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 289.

Ἐσυλλογίζετο κάποτε καὶ τὸν πρίγκηπα, τὸν ὁποῖον δὲν ἔβλεπε παρὰ σπανιώτατα, διότι ποτὲ σχεδὸν δὲν ἐξήρχετο ἀπὸ τὰ δωμάτιά του, ὅπου μόνος ὁ Ἰβὰν ἠμποροῦσε νὰ εἰσέρχεται ὁπότε ἤθελε.

Ὁ Τώνης δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι κάποιον μυστήριον ἐβάρυνε τὴν οἰκίαν ἐκείνην, ἡ ὁποία, μὲ ὅλην της τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν τύρβην τόσων ὑπηρετῶν, ἐφαίνετο σκεπασμένη ὡς μ' ἕνα πένθιμον πέπλον.

Ἐπὶ τέλους, ἀπὸ μισόλογα ποῦ ἤκουεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ὁ Τώνης ἔμαθεν, ὅτι ὁ πρίγκηψ Σέργιος Ἰβανώφ, χῆρος ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, ὑπέστη τὸ προηγούμενον ἔτος ἕνα μεγάλο δυστύχημα, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου ὀλίγον ἔλειψε νὰ τρελλαθῇ. Κανεὶς ὅμως, — ἐκτὸς τοῦ Ἰβάν, ὁ ὁποῖος ἐφύλαττε ζηλοτύπως τὸ μυστικόν του, — δὲν ἐγνώριζε τί εἶδους ἦτον αὐτὸ τὸ δυστύχημα.

Τὸ μόνον γνωστὸν ἦτον, ὅτι τὸ γεγονός, τὸ ὁποῖον ἀνεστάτωσε τὴν ζωὴν τοῦ πρίγκηπος, συνέβη εἰς τὴν Ρωσσίαν, καὶ ὅτι ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος, κατὰ παραγγελίαν τῶν ἰατρῶν, ἐγκατέλειψεν ἀμέσως τὴν πατρίδα του, διὰ νὰ κάμῃ μὲ τὴν θαλαμηγόν του τὸν γῦρον τοῦ κόσμου.

Τὸ ταξεῖδι αὐτό, ποῦ διήρκεσε σχεδὸν ἕνα χρόνον, ὠφέλησε πολὺ τὸν πρίγκηπα εἰς τὴν ὑγείαν. Ὁ Ἰβὰν μόλιστα ἔλεγεν, ὅτι τὸν ἔσωσεν ἀπὸ βέβαιον θάνατον. Μετὰ τοῦτο κατέληξεν εἰς τὸ Μόντε-Κάρλο, διὰ νὰ διέλθῃ τὸ ἐπίλοιπον τοῦ χειμῶνος εἰς τὴν βίλλαν ἐκείνην, μὲ νέον ἐξ ὁλοκλήρου προσωπικόν, διότι οἱ ἰατροὶ τῷ εἶχον παραγγείλῃ εἰς τὴν Ρωσσίαν νὰ πομακρύνῃ ἀπὸ πλησίον του πᾶν ὅ,τι ἠμποροῦσε νὰ τῷ ὑπενθυμίζῃ τὸ δυστύχημά του. Οὕτως, ἐκτὸς τοῦ Ἰβάν, δὲν εἶχε πλέον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του κανένα ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι παρεστάθησαν κατ' αὐτό.

Ἐν τούτοις ὁ Τώνης ἦτο πεπρωμένον νὰ μάθῃ, νὰ μαντεύσῃ μᾶλλον, τί συνέβη.

Τὴν πρωΐαν ἐκείνην, ὁ πρίγκηψ εἶχεν ἐξέλθῃ, διὰ νὰ κάμῃ ἕνα περίπατον μὲ ταμάξι πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀκρωτηρίου Μαρτέν. Ἡ θελκτικὴ αὐτὴ γωνία τῆς Κυανῆς Ἀκτῆς ἦτον ἡ προτίμησίς του, διότι ἡ ὡραιότης τοῦ τοπίου, τοῦ κάπως μελαγχολικοῦ, ἀνταπεκρίνετο εἰς τὴν ψυχικὴν διάθεσιν τοῦ πρίγκηπος.

Εἶχεν ἀναβῇ λοιπὸν εἰς ταμάξι του, ὅταν ἀντελήφθη, ὅτι εἶχε λησμονήσῃ τὴν ὀμβρέλλαν του. Καὶ διέταξε τὸν Τώνην ὁ ὁποῖος ἐστέκετο παρὰ τὴν θυρίδα, νὰ τοῦ τὴν φέρῃ.

Ὁ μικρὸς γκροὺμ ἔτρεξε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν καὶ ἀνελθὼν τὴν κλίμακα, εὑρέθη μετ' ὀλίγον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πρίγκηπος.

Ἔψαξε δεξιὰ καὶ ἀριστερά, καὶ εἶδε τὴν ὀμπρέλλαν εἰς τὴν γωνίαν τῆς ἑστίας. Ἀλλ' ἐνῷ ἅπλωνε τὸ χέρι του νὰ τὴν πάρῃ, ἔμεινεν ἔξαφνα ἀκίνητος κ' ἐξέβαλε κραυγὴν ἐκπλήξεως.

Ἐπάνω εἰς τὸ μάρμαρον τῆς ἑστίας, μέσα εἰς ἕνα μικρὸν χρυσοῦν στρογγυλὸν πλαίσιον, εἶχεν ἰδῇ... τὴν εἰκόνα τῆς Μιμόζας!..

Ἅμα παρῆλθεν ἡ πρώτη στιγμὴ τῆς ἐκπλήξεως, ὁ Τώνης ἠθέλησε νὰ ἰδῇ μήπως ἦτο θῦμα καμμιᾶς πλάνης, καμμιᾶς ἐκτάκτου ὁμοιότητος. Ἐπῆρε τότε ἀπὸ τὴν ἑστίαν τὸ μενταλλιὸν ἐκεῖνο καὶ παρετήρησε τὴν χρωματιστὴ μικρογραφίαν ποῦ εἶχεμέσα.

Ὄχι, ὄχι, ὁ Τώνης δὲν ἔκαμε λάθος. Τὴν εἰκόνα τῆς Μιμόζας ἐκρατοῦσεν εἰς τὰ χέρια του. Ἦτον ὁλοζώντανη ἡ Μιμόζα, μὲ τὰς ὡραίας ξανθές της μπουκλες καὶ μὲ τὰ γαλανὰ ὡς μυόσωτα ματάκια της...

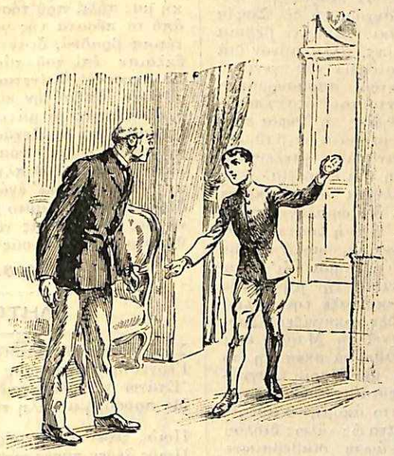

«Ἡ κόρη τοῦ πρίγκηπος ζῇ!»

Τὸν κατέλαβε τότε ἓν ἀλλόκοτον αἴσθημα φόβου καί, τρέμων ὅλος, ἔσπευσε νὰ ἀφίσῃ εἰς τὴν θέσιν του τὸ μενταλλιὸν ἐκεῖνο, ποῦ τοῦ ἐφαίνετο ὡς ἱερόσυλία νὰ τὸ κρατῇ εἰς τὰ χέρια του...

Ἀλλὰ συγχρόνως, ἡ φαντασία του ἤρχισε νὰ ἐργάζεται ἀχαλίνωτη τρελλή.

Τί μυστήριον ἦτο αὐτό; Πῶς τὸ πορτραῖτο τῆς Μιμόζας εὑρίσκετο εἰς τὴν ἑστίαν τοῦ πρίγκηπος Ἰβανώφ;

Καὶ ἀμέσως, ὅλα τὰ περιστατικά, διὰ τῶν ὁποίων ἡ μικρὰ Μιμόζα εἶχε περιέλθῃ εἰς χεῖρας τοῦ μπάρμπα Ρασκασσᾶ κ' εὑρίσκετο ὁλονὲν εἰς τὴν καλύβην του, ἐπανῆλθον εἰς τὴν μνήμην τοῦ Τώνη, ἀπότῆς πρώτης συναντήσεως τοῦ Ξένου μὲ τὸν μανδύαν, μέχρι τῆς δευτέρας του ἐμφανίσεως, ὅταν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν ἀτμάκατον τῆς θαλαμηγοῦ, κρατῶν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν μικρούλαν.

Δὲν ὑπῆρχε τώρα ἀμφιβολία.

Ἡ Μιμόζα εἶχε γίνῃ θῦμα κάποιου οἰκογενειακοῦ δράματος καὶ τὸ δρᾶμα αὐτό, τὸ ὁποῖον βεβαιότατα εἶχε προξενήσῃ τὴν ἀσθένειαν τοῦ πρίγκηπος Ἰβανώφ, ὁ Τώνης ἐπλησίαζε νὰ τὸ ἐξιχνιάσῃ...

«Διατί αὐτὸ τὸ πορτραῖτο βρίσκεται ἐδῶ;» ἐρωτοῦσεν ἀκαταπαύστως τὸν ἑαυτόν του, ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ κόμῃ διὰ τῆς βίας τὴν ἀλήθειαν νὰ παπηδήσῃ ἀπὸ τὸν νοῦν του.

(Ἕπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἴδε Ὁδηγοῦ Κεφ. ΙΒ΄.]

α΄) Μαγικὴ εἰκὼν

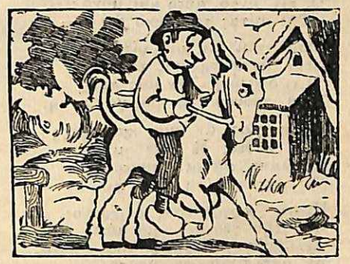

Ὁ κὺρ Μαθιὸς ἐκράτησε μιὰ στιγμὴ τὸ ζῶόν του, διὰ νὰ παντήσῃ σὲ κάποιον ποῦ τοῦ μίλησε. Ἀλλὰ τὸν ἀκούει, χωρὶς νὰ τὸν βλέπῃ. Ποῦ εἶνε κρυμμένος;

β΄) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σκλαβωμένης Ἑλληνοπούλας

		ΤΡΙΣ		
	Α	ΕΛ	Α	
ΣΤΙ	ΠΑ	Α	ΝΕ	ΛΑΣ
	Ε	ΣΤΗΡ	Ε	
		ΘΝΟΣ		

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ, ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων.

γ΄) Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐκδικητοῦ τῆς Ἐπταλόφου

— Φθάνει σου, Μαρίκα!.. Σύ, Κατίνα, δὲν ἔρχεσαι νὰ φᾷς;

— Τί, μαμμά;

— Αὐτὸ ποῦ σοῦ εἶπα!

δ΄) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσῆς Καρδιᾶς

L*s-c*nq-d**gts-d*-l*-m**n-s'-*ss *mbl*nt-m**s-n*-s*-r*ss*mbl*nt-p*s

Νὰ γνωσθῇ τὸ Φωνηεντόλιπον τοῦτο.

Λύσεις τοῦ 35ου φύλλου

α΄) Ἡ ἀργία εἶνε μήτηρ πάσης κακίας. — β΄) Ὁ ὄνος εἶνε ὑπομονητικός. — γ΄) Le mépris da la mort est l'honneur de la vie. (Lem-épr-isd -ela-mor-tes-tlh onn-eur-del-avie.)

Ἴδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ Κεφ. Β'.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ ΤΟ ΦΙΛΙ

Τί στὴν χαρά μας λάμψη δίνει,
Στὴ θλίψη μας παρηγοριά,
Τί τὴν ἐλπίδα ἀγαστήνει,
Στὴν ἔρημή μας τὴν καρδιά;

Τί μᾶς γιατρεύει κάθε πόνο,
Μᾶς φέρνει μιὰ στιγμὴ καλή;
Ὤ, εἶν' αὐτό, αὐτὸ καὶ μόνο :
—Τῆς μάνας τὸ γλυκὸ φιλί!—

Ὅπου καὶ ἂν μᾶς ρίξ' ἡ τύχη
Στὴν ἄγνωστή μας τὴ ζωή,
Ὅ,τι δυστύχημ' ἂν μᾶς τύχῃ
Στοῦ χρόνου τὴ βαρειὰ πνοή,

Ὁ κόσμος ἂν μᾶς κατατρέχῃ
Ἐὰν κανεὶς δὲ μᾶς μιλῇ,
Ἡ μάνα πάντα, πάντα ἔχει
Νὰ μᾶς χαρίσῃ ἕνα φιλί!

Περνᾷ γοργόφτερος ὁ χρόνος,
Καὶ τὴν γερνάει, μὰ αὐτή.
Ἂν βρίσκεσ' ἔρημος καὶ μόνος
Κι' ἀπελπισία σὲ κρατῇ,

Ἀνοίγει τὴν θερμὴν ἀγκάλη
Καὶ τὴν κορδιά της τὴν καλὴ
Καὶ νά, εὐτύχησες καὶ πάλι
Τὴν ὥρα ποῦ θὰ σὲ φιλῇ!

Βύρων

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΠΟΝΟΣ

Τὸ γελαστὸ κοριτσάκι μὲ τὰ ἔξυπνα μάτια, κάθεται ἀναπαυτικὰ στὴν ἀγκαλιά μου. Τὸ κάτασπρο φορεματάκι του φαίνεται πιὸ ἄσπρο μπρὸς στὸ κατάμαυρο φόρεμά μου καὶ τὰ ροδοκόκκινα μαγουλάκια του φαίνονται πιὸ κόκκινα μπρὸς στὸ ὠχρό μου πρόσωπο.

Μὰ σήμερα ἡ Λιλίκα δὲν εἶνε γελαστή· κυττάζει προσεκτικὰ πότε τὸ φόρεμά μου καὶ πότε τὸ δικό της, καὶ τὸ πενταετές μυαλό της βασανίζεται, συγκρίνοντας, νὰ βγάλῃ ἕνα συμπέρασμα. Φαίνεται ὅτι δὲν τὸ κατώρθωνε καὶ μὲ σιγανὴ γλυκειὰ φωνή, ρωτάει καρφώνοντας τὰ μάτια της μέσ' στὰ δικά μου.

—Γιατὶ φορεῖς ὅλο μαῦρα; Δὲν ἔχεις ἄλλο φόρεμα; Ἔχω ἐγὼ τόσα ὡραῖα ἀπὸ ὅλα τὰ χρώματα καὶ θὰ πῶ στὴ μαμὰ ἂν μ' ἀφίνῃ νὰ σοῦ δώσω.

Ἕνα σύννεφο ἐπέρασε μπρὸς ἀπ' τὰ μάτιά μου κι' ἔκρυψα τὰ δάκρυα φιλῶντας στὰ μαλλιὰ τὴ μικρή.

—Μὰ γιατὶ φορεῖς μαῦρα; ἐξακολούθησε ἡ Λιλίκα, ἀφοῦ δὲν ἔλαβε ἀπάντησι.

—Γιατὶ δὲν ἔχω μπαμπᾶ.

—Δὲν ἔχεις μπαμπᾶ; Πῶς αὐτό; Ποῦ εἶνε, ρώτησε μ' ἀπορία, ἐν ᾧ τὰ μεγάλα της μάτια γίνονταν μεγαλύτερα καὶ ἐκύτταζαν περιμένοντας ἀπάντησι.

—Πέθανε.

—Πέθανε; δηλαδὴ τὸν ἔβαλαν στὰ χώματα, ὅπως καὶ τὴν καϋμένη τὴ γιαγιά, ποῦ τὴν πῆραν οἱ κακοὶ παπάδες; Κι' ἐδάκρυσαν τὰ μάτιά της.

—Ναί.

—Ἀχ τί κακὸ αὐτό! καὶ θὰ μοῦ πάρουν καὶ τὸν δικό μου μπαμπᾶ οἱ παπάδες;

—Ὄχι, ποτέ!

—Ἔ, τότε νὰ τὸν ἔχουμε μαζὶ μπαμπᾶ καὶ νὰ μὴ φορῇς πιὰ αὐτὰ τὰ κακὰ μαῦρα φορέματα καὶ νὰ μὴ ξανακλάψῃς. Θέλεις;

Καὶ μὲ τὰ δύο της χέρια ἀγκάλιασε τὸ λαιμό μου, ἀκκουμπώντας ἀπαλὰ τὰ χείλη της στὸ μάγουλό μου.

Ὅταν ἔσκυψα νὰ τὴ φιλήσω πάλι, εἶδα τὰ ματάκια της γεμᾶτα δάκρυα...

Ἔπειτα λένε πῶς τὰ παιδιὰ δὲν πονοῦν.

Ἰδιότροπη

ΜΑΡΙΑ ΚΑΙ ΣΟΦΙΑ

Ἐπιμελεῖς καὶ αἱ δύο ἀξαδέλφαι, ἀλλὰ διαφόρου χαρακτῆρος. Ἡ Μαρία ἦτο φύσις ζωηρὰ καὶ ἀνήσυχος, ἡ δὲ Σοφία ἤρεμη σᾶν προβατάκι. Ἔκαμνε βέβαια κάποτε κι' αὐτὴ τρέλλες, ἀλλὰ μόνον διὰ νὰ μὴ ἀποτελῇ ἐξαίρεσιν τοῦ γενικοῦ κανόνος καὶ προπάντων παρασυρομένη ἀπὸ τὴν Μαρίαν. Κι' ἐντούτοις ὅταν ἐπαιρνάν ἐλέγχους, ἡ καϋμένη ἡ Σοφία εἶχε πόντα στὴ διαγωγὴ μικρότερον βαθμόν, ἀπὸ τὴν τρελλὴ Μαρίαν. Διότι ἡ τελευταία ἦτο μᾶλλον εὐαίσθητη καὶ ἐπιδεξία.

Ὅταν ἡ διδασκάλισσα τὰς ἀνέκρινε δι' ἀταξίας, ἡ Μαρία δὲν ὡμολόγει ποτέ, διεμαρτύρετο, ἔκλαιε. Ἐνῶ ἡ Σοφία ὠχρά, ἀλλὰ μὲ σταθερὰν φωνήν, ὡμολόγει τὴν συμμετοχήν της εἰς τὸ ἔγκλημα. Κι' αὐτὸ τὸ θάρρος της προεκάλει τὴν μῆνιν τῆς διδασκαλίσσης της· «κύτταξέ την! τολμᾶ νὰ τὸ λέγῃ κι' οὔτε δὲν κοκκινίζει! Τοὐλάχιστον αὐτὴ (ἔδειχνε τὴ Μαρία) ἔχει λίγη ἐντροπή, προσπαθεῖ νὰ σκεπάσῃ τὸ πρᾶγμα». Καὶ ἔτσι ἡ μὲν Μαρία ἐσυγχωρεῖτο πάντοτε διὰ τελευταίαν φοράν, διότι «κᾶτι καλὸ ὑπελείπετο ἀκόμη σ'αὐτή». Ἡ δὲ Σοφία ἐτιμωρεῖτο ὡς «ὅλως διόλου πλέον»... Καὶ ἡ μέν, ἀφοῦ διαβεβαίωνε πρῶτα τὴν ἐξαδέλφη της ὅτι λυπεῖται γιὰ τὴν τιμωρίαν της, ἀλλ' ἡ ἀνησία της φταίει, ξανάρχιζε ν' ἀτακτῇ μὲ μεγαλύτερην ὀρεξιν· ἡ δὲ ἄλλη ἥσυχα-ἥσυχα ἔγραφε τὴν τιμωρίαν της.

Ἑλληνικὴ Αἴγλη

ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΦΙΛΑΣ ΜΟΥ

Ἦλθε τὸ ταχυδρομεῖον. Ἀνοίχθησαν αἱ ἐφημερίδες. Ἄχ νὰ καὶ ἡ Διάπλασις! Ὅπως ὅλοι σέβονται τὰ πρωτεῖά μου ἐπ' αὐτῆς, ἐπῆρε κάθε μου ἀδέλφι τὴ δουλειά του καὶ μ' ἀρῆκαν νὰ τὴν διαβάσω. Ἡ καρδιά μου ὅμως δὲν βαστᾷ καὶ βιασικὰ κι' ἐγώ, γιὰ νὰ τοὺς πληρώσω τὴν εὐγένειά των, ρίπτω ἐδῶ κ' ἐκεῖ ματιὲς ὅπου πιὸ πολὺ μ' ἀρέσει. Νὰ καὶ πάλιν 'μοῦ ζητοῦν Μυστικά, καὶ ἐξετάζουν γιὰ μένα. Ἂς εἶνε ὅλαι των καλὰ καὶ πάντα φίλαι. Καὶ τὴν περνῶ εἰς τὸν πιὸ μικρό. ποῦ εἶνε ὁ ἀνυπόμονος. Βγαίνω στὸν ἐξώστη μὲ τὴν ἰδέα, ὅτι μὲ τὴν δροσοῦλα καὶ μὲ τὸ φέγγος τῆς σελήνης θὰ μεταφερθῶ εὐκολώτερα κάπου μακρύν, ἐκεῖ ὅπου μόνον τὸ πνεῦμα φθάνει, κ' ἔτσι θὰ ἔβλεπα τὴν *Χάριτα*, τὴν *Νησιωτοπούλαν*, τὸ *Χιόνι* τοῦ *Μπιζανίου* καὶ τόσας ποῦ μοῦ ζητοῦν Μυστικά, ἐκεῖ ποῦ εἶνε καὶ εὑρίσκονται. Καὶ παίρνω τὴν ἀπόφασι, ἔπειτα ἀπὸ κάμποσα λεπτά, νὰ τοὺς ἐξηγηθῶ. Φέγγει τὸ φεγγάρι μὲ ὅλη τὴν ἔντασί του ἐπὶ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ οὐρανοῦ καὶ σείονται ἡ χουρμαδιὲς ἀπὸ τὸ βραδυνὸ ἀεράκι· ὁ εὐκάλυπτος—ἰὸ καμάρι μας—μοῦ πετᾷ στὰ μοῦτρα ἕνα φύλλο του, ἐνῷ κάτω τὰ χαμόσπιτα ἀφίνουν ὅλη τὴ γλύκα τοῦ φωτὸς νὰ τὰ λούῃ μέσα κι' ἔξω.

Ὅλα γύρω μου μιλοῦν, μιλᾷ καὶ τὸ ὄργανο ὑπὸ τὰ δάκτυλα τῆς ἀδελφῆς μου, ποῦ παίζει ἡσυχα-ἡσυχα καὶ βαθειὰ-βαθειὰ τὸ «Il brosiato» τοῦ Meyerbeer. Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἐταξείδευα στὴ γειτονική μας πόλι, ποῦ τόσοι τὴν ἐπισκέπτονται ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς. Φαντάσθηκα μιὰ τέτοια βραδυά, ὅταν αἱ διάφοροι Μαρίαι ἔκλαιαν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Θεοῦ μας. Ὦ μουσική! Φαίνεται πῶς ὅλοι ἐπηρεάσθησαν ἀπ' αὐτὴν καὶ ἕνας-ἕνας ἤρχετο πλάϊ μου, μὲ τὸ μάτι πρὸς τ' ἀστέρια.

Λοιπὸν νὰ μὴ ξεχάσω νὰ σᾶς ἐξηγηθῶ, ἀγαπηταὶ φίλαι· νομίζω ὅτι μοῦ συμβαίνει κάτι, ποῦ πλησιάζω τοὺς σκώληκας· παθαίνω κι' ἐγὼ δηλαδὴ μίαν ἀποδερμάτωσιν, δι' αὐτὸ πρὸ καιροῦ ἔπαυσα νὰ σᾶς μιλῶ, χωρὶς νὰ παύσω νὰ σᾶς ἐνθυμοῦμαι καὶ νὰ σᾶς ἀγαπῶ.

Ἀνθισμένη Βαμβακιά

ΜΗΤΕΡΑ

Στοῦ ἄρρωστου παιδιοῦ τὸ προσκεφάλι
Γέρνει ἡ μητέρα του καὶ ἀπαλὰ
Ἐπάνω στὸ ὁλόχρυσο κεφάλι
Μὲ προσοχὴ μεγάλη τὸ φιλᾷ.

Ποιὸς ξέρει πόσες μέρες περιμένει,
Ποιὸς ξέρει πόσες νύχτες ξαγρυπνᾷ
Καὶ περιμένει, κι' ὅλο περιμένει
Μ' ἀλλοίμονο! Ἐκεῖνο δὲν ξυπνᾷ.

Καὶ κάπου κάπου κάτω γονατίζει,
Τὰ μάτια της κυττοῦνε τὸν σταυρὸ
Καὶ μὲ κατάνυξι τὴν προσευχὴ ἀρχίζει....
Προσεύχεται γιὰ τ' ἄρρωστο μικρό.

Κι' ὅταν τὴν προσευχή της τελειώνῃ
Μέσα στῆς μαύρης νύκτας τὴ σιγή.
Σηκώνεται καὶ στ' ἄρρωστο σιμώνει
Καὶ περιμένει πάλι τὴν αὐγή.

Μὰ ἐνῷ πάλι προσηύχετο μιὰ μέρα,
Μία φωνὴ τὴν κράζει σιγανά.
Εἰς τὸ κρεββάτι βλέπει ἡ μητέρα
Τὸ ἄρρωστο, ποῦ τῆς χαμογελᾷ.

Τρέχει, στὴν ἀγκαλιά της τὸ ἀρπάζει
Καὶ τὸ φιλᾷ καὶ πάλι τὸ φιλᾷ
Καὶ μ' ἀνακούφισι ἀναστενάζει
Καὶ δάκρυ ἀπὸ τὸ μάτι της κυλᾷ.

***

Εἶνε ἀδύνατο νὰ δώσῃς πίσω
Ὅ,τι σὲ μιὰ μητέρα χρεωστεῖς
Γι' αὐτὸ πρέπει μὲ ὅλη τὴν ψυχή σου
Νὰ προσπαθῇς νὰ τὴν εὐχαριστῇς.

Πατρὶς τῶν Ἡρώων

ΤΟ ΓΛΥΚΟ

Μιὰ φορά, τέσσαρα - πέντε παιδιὰ τοῦ δρόμου, καθόνταν ὁλόγυρα ἀπὸ ἕνα γλύκισμα, χωρὶς ὅμως κανένα ἀπ' αὐτὰ νὰ τὸ ἐγγίζῃ. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔτυχε νὰ περνᾷ ἕνας ἱερεύς, ὁ ὁποῖος, ἰδὼν τὰ παιδιὰ εἰς αὐτὴν τὴν στάσιν, ἐπλησίασε καὶ τὰ ρώτησε.

—Τί κάμνετε αὐτοῦ;

Τὸ ζωηρότερον τοῦ ἀπῆντησε:

—Συμφωνήσαμε, ὅποιος πῇ τὸ μεγαλήτερο ψέμμα, νὰ φάῃ τὸ γλυκὸ καὶ τώρα ὁ καθένας λέει τὸ δικό του.

Ὁ καλὸς ἱερεὺς προσεπάθησε ν' ἀπομακρύνῃ τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὸ ψεῦδος, εἰπὼν εἰς αὐτά:

— Σᾶς συμβουλεύω, παιδιά μου, ν' ἀποφεύγετε ὅσον τὸ δυνατὸν τὸ ψεῦδος. Ὅταν ἐγὼ ἤμουν σᾶν καὶ σᾶς, οὐδέποτε ἔλεγα ψέμματα.

Τὸ ἐξυπνότερον ἀπὸ τὰ παιδιά, ὅταν ἤκουσε τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ ἱερέως, ἐκτύπησε τὰ χέρια του κ' ἐφώναξεν:

— Ἐκέρδισε ὁ πσπᾶς! Δόστε του τὸ γλυκό!

Ἀμαρυλλὶς τῆς Παμβώτιδος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Πρὸς τὸν Βασίλειον τὸν Βουλαροκτόνον

Τί σοῦρδε καὶ μᾶς ἔρτειλες
Ὁλόκληρο καρδέλι,
Καὶ τώρα ὁ καθένας μας
Ἀπὸ τοὺς δυό, θὰ θέλῃ
Νὰ πάρῃ καὶ τὴν ψίχα του,
Νὰ πάρῃ καὶ τὴν κόρα,
Καὶ θὰ πιαστοῦμε ἀπ' τὰ μαλλιά,
Καί... χώρισέ μας τώρα.

Ἑστάλη ἀπὸ τὸ Κλέφτικο Βόλι

***

— Νῆκο, γιατὶ δὲν θέλεις νὰ δείξῃς τὴ γλῶσσά σου στὸ γιατρό;

— Γιατί τὴν ἔδειξα τὸ πρωῒ στὸ δάσκαλο καὶ μὲ τσάκισε στὸ ξύλο!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλπίδος τῆς Ἑλλάδος

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 8 (οἱ ἑξῆς: ***5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23***) πρὸς δρ. 1 ἕκαστος καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, καὶ δρ. 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμοι 10 (οἱ ἑξῆς: ***1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24***) πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστος.
(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ος, 17ος ἐξηντλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895 1896, 1897, 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος δρ. 3—Χρυσόδ. δρ. 6. Διὰ τὰς ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσ. 6,50, Διὰ τὸ ἐξωτερ. » 4.— » 7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχ. τελῶν: Ἄδετος δρ. ***7***—Χρυσόδετος δρ. ***10***.

Τόμοι 10: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1915, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

Ἄδετος δρ. ***8***—Χρυσόδετος δρ. ***10***.

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 9ην Αὐγούστου 1916.

Κουκο.ρίκου, σοῦ ἐνέκρινα τὸ νέον ψευδώνυμον καὶ εὔχομαι νὰ φιγουράρῃ συχνότερα ἀπὸ τὸ παληό. Μὰ βέβαια ποῦ σ' ἐνθυμοῦμαι ἀπὸ τότε· δὲν τῶξερα ὅμως ὅτι εἶσαι καὶ λιγάκι τεμπέλα καὶ γι' αὐτὸ δὲν μοῦγραψες; οὔτε μιὰ φορὰ ἀπὸ πέρσυ. "Ελα τώρα! καὶ ἡ τεμπελιὰ περνᾷ μὲ τὴν ἡλικία... Ἀλήθεια;

Τὸ *Ἀήτητο Εὐζωνάκι* μὲ προσφωνεῖ εἰ, τὰ γράμμα του: «Γλυκειὰ μάννα Διάπλαοι;!» Καὶ ἀπὸ κάτου ὑπογράφεται «Ὁ υἱός σου». Ἔτσι, λέγει, θὰ ἐπροτιμοῦσε νὰ μοῦ γράφουν, σὰν παιδιά μου, ὅλοι οἱ συνδρομηταί κ' αἱ συνδρομήτριαι. Ναί, πολὺ τσυφερό, πολὺ ἔμορφο. Ἀλλὰ δὲν μποροῦμε βέβαια νὰ τὸ ἐπιβάλωμε! "Ενα; ἄλλο; μπορεῖ νὰ τοῦ ἀρέσῃ νὰ γράψῃ ἀλλοιώτικα.—"Οχι, εἰς τὸ «Διὰ τὴν Σ. Σ. Σ.» σημειώνω γενικῶς ὅλα τὰ κομμάτια ποῦ λαμβάνω. ἡ ἀναγραφή των ἐκεῖ δὲν σημαίνει καὶ ὅτι ἐνεκρίθησαν πρὸς δημοσιευσιν.

Νὰ καὶ ἡ *Μαρία Ι. Γερ.*, ποῦ ἐνῷ εἶνε μία ἀπὸ τὰς πιὸ ἐνθουσιώδεις φίλας μου, δὲν μοῦ ἔγραφε τόσον καιρόν... ἀπὸ δειλίαν! Μὰ τί, κανένα θηρίο εἶμ' ἐγώ;—Τέλος πάντων, χαίρω ποῦ κατενίκησε τὴν δειλία της καὶ ἂς πάρῃ τώρα καὶ ψευδώνυμον, διὰ νὰλληλογραφῶμεν, διότι βλέπω, ὅτι γράφει πολὺ ἔμορφα.—Τὰ γαλλικὰ αἰνίγματα ποῦ μοῦ στέλλει, δὲν θὰ τὰ δημοσιεύσω· ὄχι διότι δὲν ἔχει ψευδώνυμον,—εἰς τοὺς Ἐσδ. Διαγωνισμοὺς ἐπιτρέπεται καὶ μὲ τὸ ὄνομα.— ἀλλὰ διότι εἶνε πασίγνωστα.

Ὕμνε τῆς Ἐλευθερίας, ἅμα μαζεύσῃς κάμποσα τετράδια Μ. Μυστικῶν, θὰ θελήσῃς βέβαια νὰ τὰ δέσῃς, νὰ τὰ κάμῃς Λεύκωμα. Καὶ φυσικά, τότε θὰ τὰριθμήσῃς. 1, 2, 3, 4 κτλ. Γι' αὐτὸ κάθε τετράδιο γράφει ἐπάνω «ΑΡΙΘ...» Ἐννόησες; τώρα, ὅτι τὸν ἀριθμὸν δὲν τὸν βάζει ἐκεῖνος; ποῦ στέλλει τὸ τετράδιον, ἀλλ' ἐκεῖνος ποῦ τὸ λαμβάνει

Ἡ Πατρὶς τῶν Ἡρώων μοῦ γράφει: «Εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς *Φράουλας*, ἂν μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν σου, ὑπάρχῃ κανεὶς νὰ ἔχῃ ἕνα ἰδανικὸν φίλον, τῆς ἀπαντῶ, ὅτι ἐγὼ ἔχω ἕνα τέτοιον πολύτιμον θησαυρόν, διὰ τὸν ὁποῖον εἶμαι πολὺ ὑπερήφανη καὶ δὲν θὰ τὸν ἀντήλλασσα μὲ ὅλα τὰ καλὰ τοῦ κόσμου. Γιὰ μένα, ὁ εἰλικρινὴς φίλος εἶνε μιὰ μεγάλη εὐτυχία! Τί σοῦ χρησιμεύουν δόξες καὶ πλούτη, ὅταν περιστοιχίζεσαι ἀπὸ κόλακας; δηλαδὴ τοὺς χειροτέρους σου ἐχθρούς, ἢ ἀπὸ ἀνθρώπους ποῦ ἀδιαφοροῦν διὰ σὲ ἢ σὲ μισοῦν;»

Χαίρω πολύ, *Ἀγοριοριολέττα*, ποῦ σοῦ ἄρεσε τόσο ἡ «Μητέρα» τοῦ κ. Κώστα Λ. Ναί, ἦταν πολὺ εὔμορφα, πολὺ στοργικὰ γραμμένη καὶ μὲ τὸ δίκηο τῆς ἐνθουσιάσθη καὶ ἡ μαμμά σου ποῦ τὴν ἐδιάβασε. Διὰ τὸ ἄλλο ποῦ μ' ἐρωτᾷς, σοῦ ἀπαντῶ, ὅτι σὲ μιὰ φιλικὴ συγκέντρωσι, ὅσο μικρὴ κι' ἂν εἶνε, πρῶτα πρέπει νὰ χαιρετήσῃ κανεὶς τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας κ' ἔπειτα τοὺς ἄλλους προσκεκλημένους, ὅσους γνωρίζει πολύ. Δὲν πειράζει λοιπὸν ἂν θὰ δώσῃ τὸ χέρι του στὸν οἰκοδεσπότη πρὶν ἀπὸ τῆς ξένες κυρίες.

Ὁ *Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος* μὲ παρακαλεῖ νὰ πῶ στὸν *Δοξασμένον Ρήγον*, ὅτι τὸν εὐχαριστεῖ πολὺ γιὰ τὰ καλά του λόγια γιὰ τὴς «Συμβουλές», καὶ τοῦ εὔγεται νὰ μὴ τοῦ λείψῃ ποτὲ ὁ τέλειος, ὁ ἰδανικὸς φίλος.

Κυματοβόλε Ποσειδών, ἄλλο ὀπερέττα καὶ ἄλλο ὄπερα (ἢ μελόδραμα.) Ἡ ὀπερέττα εἶνε κωμῳδία ἢ φάρσα μὲ ἐλαφρὰν μουσικήν, ἐνῷ ἡ ὄπερα, τὸ μελόδραμα, εἶνε ὁράμα μὲ μουσικὴν σοβαράν. Εἰς τὴν ὄπερα εἰμπορεῖ νὰ πηγαίνῃ κανεὶς ἀζημίως. Εἰς τὴν ὀπερέτταν ὅμως, ἡ φάρσα συνήθως εἶνε ἄσεμνη, ἀνοικτή. Κάνουν καὶ ἀστεῖα χοντρὰ καὶ ὑπαινιγμοὺς ποῦ δὲν τιριριάζουν. Γι' αὐτὸ εἶπα, ὅτι καλλίτερα θὰ ἔκαμναν νὰ σὲ ἀφίνουν εἰς τὴν τραγωδίαν παρὰ εἰς τὴν ὀπερέτταν. Πάντα μιὰ τραγῳδία θὰ εἶνε πιὸ σεμνὴ καὶ πιὸ διδακτικὴ ἀπὸ μίαν ὀπερέττον.

Πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή σου, *Ἀφρικανικὲ Λέον!* Ἀλήθεια, ἔφθασες; εἰς τὸ χεῖλος τοῦ τάφου καὶ ὅταν ἔφεραν τὸν παπᾶν διὰ νὰ σὲ κοινωνήσῃ, ἐζήτησες χαρτὶ καὶ πέννα καὶ μοῦ ἔγραψες ἐκεῖνα τὰ λόγια, τὰ γεμάτα ἀγάπην;.. Πῶς εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, ποῦ μοῦ ἔσωσε ἕνα τόσο καλὸν φίλον! Νὰ μοῦ ζήσῃς. παιδί μου!

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: ***Κόμμα τῶν Φιλελευθέρων, Γυθειωτάκι, Βουλγαρομάχος Ἑλληνίς, Ἐγγλεζάκι, Ἀστὴρ τοῦ Βέγα, Μικρὸς Πρόσκοπος, Τροπαιοῦχος Ἑλλάς, Ἐλπὶς τοῦ Ἔθνους καὶ Τρελλὸς Κεφαλληνίτης,*** —Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς; εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Ὁ εὐφυὴς ὀνειροκρίτης».—Μία ἔξυπνος ἀπάντησις».—«Ἡ ἐχεμύθεια κατὰ τὸν πόλεμον» κτλ.—«Σύγκρισις».—«Ἐν ἀνέκδοτον».—«Ἀστερίσκοι».—«Ξέθωρες γραμμές».—«Ὁ ψαρᾶς» —«Ἀλφόνσος ὁ Ε'».—«Ταξείδιον μέχρι Ναυπλίου».—«Κυηγὸς καὶ Καλόγηρος».—«Νυκτερινὴ Περιπέτεια».—«Ἡ ἀκτὶς τοῦ προβολέως» —«Αὐτοθυσία ὑπηρέτου».—«Διαπλασῖτις».— «Ἠλιοβασίλεμμα».—«Τὸ ἀτικοσοτωμένο παλληκάρι».—«Ὁ τραγουδιστής».—«Παιδικὰ Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἐσδ. Διαγωνισμούς.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν:—ἡ *Τροπαιοῦχος Ἑλλάς* (0) μὲ *Πρόμαχον τῆς Ἡπαλόφου, Θαλασσοποῦλι τοῦ Στόλου, Βαρβαρομάχον Ἑλλάδα, Ἔνδοξον Ἑλλάδα, Μπαρουτοκαπνισμένην Ἑλλάδα, Μεγάλην Ἑλλάδα, Ὀνειρώδη Ἑλλάδα, Φιλτάτην Ἑλλάδα, Δοξασμένην Ἑλλάδα, Κάκιαν, Ἀειδέα, Κυπριακὸν Ἀστέρα.*—Τὸ *Γυθειωτάκι* (0) μὲ *Κλέφτικο Βόλι, Ἱππέα τοῦ Θανάτου, Χιόνα τοῦ Μπιζανίου.*—Τὸ *Κόμμα τῶν Φιλελευθέρων* (0) μὲ *Λάτσιν τοῦ Βενιζέλου, Ἔνδοξον Γαλλίαν, Ἑλλάδα τοῦ Βενιζέλου*, καὶ μὲ ὅλους τοὺς φιλελευθέρους καὶ Ἀντιπαντοφίλους.—Ὁ *Ἀστὴρ τοῦ Βέγα* (0) μὲ *Νέρωνα, Κόρην τῶν Κυμάτων, Βασίλισσαν τῶν Ἀνθέων.*—ἡ *Μυρσίνη* (0) μὲ *Μελαγχολίαν, Γερμανόπαιδα, Ἔνδοξον Κάϊζερ.*—ἡ *Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ* (0) μὲ *Τέλλον Ἄγραν, Φράουλαν, Ἀλιέα τῶν Μαργαριτῶν.*—ὁ *Στέφανος τῆς Νίκης* (0) μὲ *Πόδον τοῦ Κωνσταντίνου, Γεώργιον Α', Γερμανόπαιδα.*—τὸ *Παμπόνηρο Διαβολάκι* (0) μὲ *Ἕλληνα Καβούρ, Ἐλπίδα τῆς Ἑλλάδος, Ξενιτευμένην Κορφιατοπούλαν, Κισσόν, Μενεξέν.*—ἡ *Ἀγοριοριολέττα* (0) μὲ *Μαρίαν—Δολόρες, Κλέφτικο Βόλι, Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς, Κάκιαν Μίαν Τρελλούλαν, Ἐγγλεζάκι. Νόραν.*

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγεοῦται. ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 1. Τὰ ἐγκεκριμένα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1916. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς Κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: *Τσαρλατάνος*, ἀ. (ΧΝ) *Δοξασμένο Στέμμα*, ἀ. (ΠΜ). *Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις*, ἀ. (ΓΚ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους: τὴ.: *Βουνὸ τῆς Μανωλιάσας* (ἔστειλα· εὐχαρι-

στῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Γερμανόπαιδα* (τετράδια ἔστειλα·) *Διάττοντα* *Ἀστέρα* (βιβλίον ἔστειλα· χαιρετίσματα στὸν ἀδελφό σου καὶ περιμένω·) *Ἡρωϊκὴν Κρήτην* (ἔστειλα·) *Ζιζανάκι* (ἔστειλα·) *Ἀνδρειωμένον Κουραμπιὲν* (ἐλήφθησαν ὅλα·) *Κωνστ. Γ. Ρ.* (ἐγέλασα μὲ τὸ πάθημά σου, τοῦ μοῦ τὸ περιγράφεις ἔτσι νόστιμα· ἀλλὰ αὐτὰ συμβαίνουν·) *Ἐθνικὴν Ἀναγέννησιν* (τώρα ποῦ ἔχεις καὶ ψευδώνυμον τῆς ἀρεσκείας σου, κάμε το νὰ φαίνεται συχνά·) *Τιάρκον* (ὁ *Ἕλλην Καβοῦρ* ὀφείλει πράγματι κάμποσα τετράδια Μ. Μυστικῶν· ἀλλὰ κάτι ἐμπόδιον θὰ τοῦ ἔτυχε βέβαια καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ τὰ στείλῃ, διότι εἶνε πολὺ ἀκτικός·) *Ἑλληνικὴν Καρδίαν* (ἔστειλα· πέρασε τὸ δοντάκι ;) *Λευκὸν Κρίνον* (νὰ ἔχῃς τὴν εὐχὴν τοῦ καλοῦ σου πάππου, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλεις καὶ τὴν γνωριμίαν μου· ὡραῖο τὸ γραμματάκι σου·) *Φρῖξον* (ἀπαντῶ ναὶ εἰς ὅλας σου τὰς ἐρωτήσεις·) *Εὐγενῆ Ἱππότην* (ναί, εἰς τὴν 457 ἄσκησιν ἔγεινε λάθος· ἀντὶ θῆτα, ἐγράφη βῆτα· ἀλλὰ ἐννοεῖται εὐκόλως, διότι δὲν ὑπάρχει β εἰς τὰς ὥρας τοῦ ἔτους·) *Μελαγχολίαν* (ἔκαμες καλά·) *Κῦμα τοῦ Θερμαϊκοῦ* (ὄχι ἀκόμη· διότι εἰς τὸ ἀθρόον βραβεῖον δὲν ὑπολογίζονται τὰ Κύσημα, ἀλλ' ὁ κλασματικὸς ἀριθμὸς ποῦ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ βραβεῖον ἢ τὸν ἔπαινον· σὺ ἔχεις λάβῃ ἕως τώρα τέσσαρας ἐπαίνους, δηλαδὴ $^{4}/_{32}$ τῆς μονάδος· ὥστε σοῦ λείπουν ἀκόμη $^{28}/_{32}$. ἰδὲ καὶ τὸν Ὀδηγόν·) *Χάριν* (εἰς τὸ προσεχὲς θὰ δημοσιεύσω τὸ γράμμα σου·) *Ἔνδοξον Κάϊζερ* (ἔστειλα·) *Μικρὸν Τζόκεϋ* (εὔχομαι περαστικά·) *Τρελλὴν Ξανθούλαν* (ἔστειλα, χαίρω ποῦ σοῦ ἀρέσει τόσον ἡ Ναδία·) *Νικ. Ἐλ. Δ.* (ὁ Ὀδηγὸς τὰ λέγει ὅλα·) *Νύμφην τοῦ Αἰγαίου* (ἂν εἶνε καθαρά, εἰμπορεῖς νὰ τὰ μεταχειρισθῇς·) *Πειρακτήριον* (συγχαρητήρια διὰ τὴν ἐκ τοῦ Γυμνασίου ἀπόλυσίν σου· καὶ πολὺ χαίρω ποῦ τὰ μπορεῖς τώρα νὰ μοῦ γράφῃς πάλιν συχνά)· *Ἄνθος τῶν Λειμώνων*, *Ἀπόγονον τοῦ Καίσαρος*, *Ἐκπορθητὴν τῆς Ἐπταλόφου*, *Μουρμούρισμα τῶν Φύλλων* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *8ην Αὐγούστου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 160οῦ Διαγωνισμοῦ Αὐγούστου-Νοεμβρίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 3ης Ὀκτωβρίου

472. Λεξίγριφος

Εἰς ἕνα δένδρον καρποφόρον ἔδεσα
Ζῶον οἰκιακόν
Κ' εἶδα νεράκι, μὲ πολλὴν μου ἔκπληξιν,
Νὰ τρέχῃ δροσερόν.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Θαλασσοποῦλι τοῦ Στόλου

473. Συλλαβόγριφος

Μπροστὰ στὴν γῆ ἂν βάλῃς
Ἄρθρον πληθυντικὸν
Καὶ πίσω ἀντωνυμίαν,
Προβάλλει στὸ λεπτὸν
Μέρος ἑλληνικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀκτῖνος Ἡλίου

474. Στοιχειόγριφος

Ἔνδοξος κι' ἀρχαία πόλις
Ἐν τῷ ἅμα θὰ χαθῇ
Καὶ θαναβλαστήσῃ μόλις
Κάποιο δημητριακόν,
Ἕνα γράμμ' ἂν προστεθῇ
Εἰς αὐτὴν ὡς ἀρχικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου Κανάρη

475. Στοιχειοτονόγριφος

Ἓν ἀγώνισμα ὡραῖον
Καὶ ὀρχαῖον ἐὰν πιάσῃς
Καὶ τοῦ ἀλλάξῃς τὸ κεφάλι
Καὶ τὸν τόνον καταιβάσῃς,
Θὰ ἰδῇς μὲ θαυμασμὸν
Ἕνα ζῶον οἰκιακόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς

476. Ψαροκόκκαλον

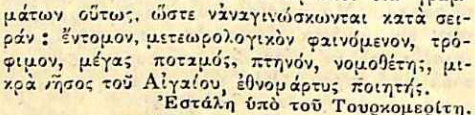

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται κατὰ σειράν: ἔντομον, μετεωρολογικὸν φαινόμενον, τρόφιμον, μέγας ποταμός, πτηνόν, νομοθέτης, μικρὰ νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἐθνομάρτυς ποιητής.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τουρκομερίτη.

477. Ἐπιγραφὴ

Σ Ο Δ Α Λ Α Ν Ι Τ
Ω Ρ Υ Τ Λ Ο Ι Ρ Ω
Π Π Ο Ι Ο Τ Β Ε Ν
Ο Ο Τ Α Κ Ι Ε Χ Α

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Γιούκτα

478. Ἀριθμητικὸν Παίγνιον

10 5 2 4 16 +—×:=0

Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ἡ τάξις δὲν θὰ ἀλλαχθῇ, νὰ παρεντεθοῦν τἀνωτέρω σημεῖα οὕτως, ὥστε τὸ ἐξαγόμενον τῶν πράξεων ποῦ θὰ σημειωθοῦν, νὰ εἶνε μηδέν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀκακίου Κυκλάμου

479. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν στρατηγὸν τῶν Λακεδαιμονίων.

1, Ἀρχαῖος ρήτωρ. 2, Ἀρχαία πόλις τῆς Συρίας. 3, Ἀρχαῖος Μάντις. 4, Κρητὴς τοῦ Ἅδου. 5, Ἀρχαία Βασιλόπαις. 6, Ἀρχαῖος θεός. 7, Ἀρχαῖος Βασιλεύς. 8, Μήν. 9, Πολύτιμος λίθος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὠραίας Γαλατείας

480. Ἐλλιποσύμφωνον

αουο—ο—ου—ιο—ο—οο

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Στενημαχιωτάκι

481. Γρῖφος

ΤΟ ΑΜΑΡ ΑΜΑΡ
ΤΟ ΑΜΑΡ ΑΜΑΡ τί νοῦ ; κἂν δρ'
ΑΜΑΡ ΑΜΑΡ : : σοφοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ Στεφ. Ι. Μακρομιχάλου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ 21 φύλλου

253. Βικτωρία (Βίκτωρ, ἴα.)—254. Στῆθος—τῆθος.—255. Ψιττακός—Πιττακός.—256. Μάτος—Αἷμος.

257. ΕΛΕΝΗ
ΑΛΛΟΣ
ΜΗΛΟΝ
ΥΑΛΟΣ
ΣΥΡΟΣ

258—260. 1. τὴν γλῶσσάν σου κράτει. 2. Φεῦγε τὴν τρυφήν. 3. Τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει.—261. ΒΟΛΓΑΣ (Ὄλγα, λόγος, γάλα, Ἄγγλοι, Σάββας.)—262. ΤΗΝΟΣ (Τυχερός, Ἥμερος, Ναί, Ὅσιος, Σώζω.)—263. Πᾶς μὴ Ἕλλην βάρβαρος.—264. *Ἔσο ἐπιμελὴς* (ἐς οἐπί-μελ' εἶς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΣ'—149]

Ἀνταλλάσσω κάρτες μετὰ δεσποινίδων. Εἰς ψευδώνυμα δὲν ἀπαντῶ. Δέον αἱ κάρτες νὰ εἶνε ἐντὸς φακέλου.—*Παναγιώτης Κωτσάκης*, Μεσσήνη (Νησίον).

[ΙΣ'—150]

Κεκρυμμένε Θησαυρέ, δέχεσαι ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν;—*Ἀστὴρ τοῦ Βέγα.*

[ΙΣ'—151]

Ἀφρικανὲ Λέον,—Καλὸ ταξεῖδι!
Ὠραιοπαθῆ, —«Εἰ γάρ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ μικρὸν καταθεῖο—καὶ θαμὰ τοῦθ' ἕρδοις, τάχα κεν μέγα καί το γένοιτο».

Πειρακτήριον

[ΙΣ'—152]

Σύλλογε «ΑΝΙΚΗΤΩΝ»

Συμμαχίαν ὄχι· ὑποστήριξιν ἀτομικὴν μέχρις 100 ψήφων εὐχαρίστως. Διαθέτω *ὑπερτετρακοσίους*. *Βουνὸ Μανωλιάσας* ὑπηρεσιῶν ψηφίσθη. Εὐχαριστῶ θερμότατα.

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 3—9 Αὐγούστου.

ΑΘΗΝΩΝ: Κ. Π. Λάβδας, Ε. Γ. Καρδαρᾶς, Κεκρυμμένος Θησαυρός, Πολ. Μυλωνᾶς, Φιλελεύθερο Προσφυγάκι, Μ. Σ. Καρακύρης, Γερμανόπαις, Ε. Χάρτμαν, Γ. Ὄλσσεν, Ρ. Βαρτμύλλερ, Α. Φρίντεμαν, Χ. Βάϊνερ, Α. Ε. Δράκος, Π. Σ. Χατζηανδρέου, Ἐμ. Κ. Βαρδουλάκης, Ν. Γ. Πόθος, Χρυσηὶς Κοτσαμπασόγλου, Π. Μήλιος, Ι. Γ. Χονδρογιάννης, Ἰωάννα Θ. Μπάρκα, Δάριος Ν. Λευῆς, Η. Χ. Βατόπουλος, Θ. Γιαννουλόπουλος, Αγ Πατρῶνιας, Γ. Ἀργυρόπουλος, Α. Λ. Τζιώτης, Κ. Α. Θησέως, Ι. Κ. Ἰωαννίδης.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Φ. Ι. Καΐρης.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Ι. Α. Ἀστεριάδης.

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ: Νικητὴς τοῦ Μάρνη, Μαρίκα Α. Ζακυνθινοῦ, Μ. Χ. Ἀρσένης.

ΒΟΛΟΥ: Χαρίκλεια Ε. Κάτσικα, Θ. Ζάμπαλος.

ΔΡΑΜΑΣ: Θεοδώρα Γ. Μιχαήλ.

ΙΘΑΚΗΣ: Π. Σ. Κουβαρᾶς, Λουκία Σ. Κουβαρᾶ, Π. Σ. Καραντζῆς, Ι. Α. Παΐζης.

ΚΑΚΟΛΥΡΙΟΥ: Β. Γ. Σκιάνης.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Τσεράνης, Ν. Δ. Καράμπελας, Τ. Θεοδοσίου, Κ. Καπετανάκης.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Φιλόπατρις, Κ. Δ. Μαρτίνης, Ἀλφ. Σ. Δόσης.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Πόπη Γ. Καλλίρη.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Α. Ι. Γεννηματᾶς, Ἰσμήνη Ι. Γεννηματᾶ, Ι. Κ. Τζαβελλᾶκος, Ν. Π. Κατσούλης, Αἰκατερίνη Α. Γκίνη, Ἀθηνᾶ Ι. Κουκουλᾶ, Σ. Π. Δαμασκηνός.

ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ: Στ. Γ. Λιβιεράτος.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ: Σ. Ι. Γεωργιάδης.

ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Π. Κ. Μαρῆς, Μελαγχολία, Τ. Π. Δημητριάδης, Μ. Γ. Κοτοπούλης.

ΠΑΤΡΩΝ: Ι. Κ. Παπαζαχαρίου, Ἀντιγόνη Κ. Παπαζαχαρίου, Π. Σ. Καράμαλης, Γ. Μαρκέτος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Θ. Δ. Σακελλαρόπουλος, Ι. Κ. Καρανδινός, Μαργαρὼ Γ. Κωνσταντᾶ, Σπ. Β. Βαλσαμίδης, Π. Γαλουτζῆς, Μ. Φωκᾶ, Ἀχ. Φ. Χαλκιόπουλος, Χ. Δ. Περδικάρης, Δ. Σ. Μπερδέσης (δίς), Ἄννα Σ. Μπερδέση, Ἰφιγένεια Σ. Μπερδέση, Π. Θ. Τραπακούρας, Α. Δ. Καλογιάννης, Ι. Θ. Μιλαβέας, Μαρία Τσαμούση, Ἀντωνία Κορωναίου.

ΠΥΡΓΟΥ: Δ. Ι. Σταματόπουλος.

ΡΕΘΥΜΝΗΣ: Ἐλ. Ἐιι. Μιχελιδάκης.

ΣΕΛΙΤΣΗΣ: Κ. Γ. Ρόγκιας, Δ. Α. Βάμβας.

ΣΠΕΤΣΩΝ: Ἄγγελος Ν. Γουδῆς.

ΣΥΡΟΥ: Ν. Ε. Δάρας, Μόσχα Δ. Δαπόντε, Μαρία Ι. Θεοδωράκη, Ζωὴ Ε. Παῦλου.

ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: Β. Κασίμης.

ΧΑΛΑΝΔΡΙΟΥ: Ι. Ν. Μαρκόπουλος.

ΧΑΝΙΩΝ: Σύμβολον τῆς Ἐλευθερίας.

ΧΙΟΥ: Νύμφη τοῦ Αἰγαίου, Σ. Ν. Παχνός.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τέσσαρες ΠΟΘΗΤΟΣ ΜΗΛΙΟΣ ἐν Ἀθήναις, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ ἐν Καλάμαις, ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Σ. ΜΠΕΡΔΕΣΗΣ ἐν Πειραιεῖ, καὶ ΣΙΜΩΝ ΝΙΚ. ΠΑΧΝΟΣ ἐν Χίῳ οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης 7βρίου.

Θέλετε νὰ περάσετε θαυμάσια τὸ καλοκαῖρί σας;.. Θέλετε νὰ μὴν αἰσθανθῆτε οὔτε τὴν ζέστην τῆς πόλεως, οὔτε τὴν μοναξιὰν τῆς ἐξοχῆς, οὔτε τὴν ἀγίαν τῶν μακρῶν διακοπῶν;

Προμηθευθῆτε **ΤΟΜΟΥΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,, & "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ,,**

Τιμοκατάλογοι δημοσιεύονται εἰς κάθε σχεδὸν φυλλάδιον.—Εἶνε τὰ ὡραιότερα, τὰ διασκεδαστικώτερα καὶ τὰ μορφωτικώτερα ἀναγνώσματα τῆς νεολαίας. Προμηθευθῆτε!

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι.